JUDIT BERG

Rumini®

EN DE WINDKONINGIN

Met illustraties van Zoltán Nagy

Vertaald door Frans van Nes

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

1

De Zeventand

Iedereen in Muizenburg kent de bende van Risotto. Aan de ingeslagen ruiten, de omgevallen vuilcontainers en de bekladderde muren kun je zien waar ze langsgekomen zijn. Zodra ze zich op de markt vertonen, dekken de kooplui gauw hun kraampjes af en zelfs de meeuwen in de haven slaan krijsend op de vlucht als ze het nietsontziende muizenlegertje eraan zien komen. De gendarmes van de stad zijn al een hele tijd aan het proberen om Risotto's bende in de kraag te grijpen, maar tot nu toe is het hun altijd weer gelukt om hun te ontglippen. Ze kennen alle verborgen hoeken en gaten van de stad.

Ook nu maakten ze zich op om op strooptocht te gaan. Risotto, de meedogenloze, gespierde bendeleider, kwam met een nieuw idee.

'Vandaag gaan we naar de haven.'

'Gaan we soms een beetje uitwaaien?' vroeg Boemboe, de nummer twee.

'Beetje rondwandelen, beetje rondneuzen,' knikte Risotto grijnzend. Toen keek hij serieus. 'We gaan een bezoekje brengen aan De Zeventand.'

'Waarom, is daar iets bijzonders te doen?' wilde Boemboe weten.

'Ik heb het daar een keer aan de stok gehad met de kroegbaas, die de gendarmes op me af stuurde. Nu gaan we daar iets ophalen waaraan hij erg gehecht is.'

'Heb je een superstunt bedacht?' vroeg Boemboe, terwijl hij achter zijn oor krabde.

'Ik beloof dat jullie je niet zullen vervelen!' zei Risotto geheimzinnig.

De bendeleden begonnen enthousiast te fluiten en te joelen. Risotto bedacht altijd spannende rotgeintjes. Hij liet iets in zijn leren zak glijden, maar hij zei tegen niemand wat het was. Met zijn lange, beweeglijke staart gaf hij Boemboe het teken dat ze konden gaan. De muizenbende sprong op en ging vastberaden op weg naar de haven.

Achter een hoop stenen stond een klein muisje met een kapotte broek en een streepjesshirt toe te kijken. Opgewonden had hij staan luisteren naar wat Risotto allemaal zei en zodra de bende de hoek om was, tripte hij er vlug achteraan. Hij rommelde ondertussen in zijn broek om te voelen of hij misschien iets te knabbelen bij zich had, maar hij stelde teleurgesteld vast dat zijn zakken weer eens leeg waren.

Als ik bij Risotto's bende mag, heb ik vast altijd wat te eten, dacht hij dromerig, waarna hij zijn tanden op elkaar zette. Uiteindelijk zullen ze me er wel bij laten. Ik zal ze laten zien wat ik waard ben! En als ik later groot ben, dan word ik zelf bendeleider.

Zelfverzekerd stapte hij achter de bende aan. Al dagenlang volgde hij ze overal, als een schaduw.

De bende sloeg de marktstraat in. Aan het begin van de rij kramen stonden de stalletjes van de mandenmakers en de rietvlechters. Risotto zwaaide de verschrikte kooplui

DE
ZEVENTAND

vriendelijk toe, terwijl Boemboe, de nummer twee, een rieten mand gapte, waar hij bij de volgende kraam een paar handjes dadels in liet glijden. Zijn vriend Ziko griste aan de overkant twee mandarijnen weg. De magerste muis, die gele tanden had, gaf een flinke trap tegen de vuilcontainer die aan de straat stond.

'Hou je een beetje in, Noedel, we moeten niet nu al de aandacht van de gendarmes trekken!' zei Risotto over zijn schouder, maar terwijl hij dat zei stak hij zijn staart uit naar de volgende kraam vol lekkernijen en zwiepte er zonder dat iemand het zag een zakje zoute pistachenootjes mee de lucht in. Het volgende ogenblik was hij ze al met zijn tanden aan het openbreken.

Het kleine muisje volgde de bende op de voet. Hij wilde Risotto geen moment uit het oog verliezen. Hij klakte bewonderend met zijn tong om Risotto's pistachekunstje en krulde zijn staartje bij het idee dat hij dat trucje ook eens ging proberen. De bende was nu bij de kraam van de oude wonderdokter. De oude muis stond met zijn gebalde vuist te zwaaien.

'Scheer je weg, anders neem ik jullie te grazen! Ik weet best dat jullie de vorige keer mijn knalpoeder en mijn zalfjes hebben gejat!'

Risotto moest lachen en gebaarde naar de anderen dat ze moesten doorlopen. De oude muis slingerde scheldwoorden achter ze aan.

Hij was zo druk aan het schreeuwen dat hij het muisje

dat achter de bende aan liep niet opmerkte. Terwijl dat muisje hem voorbijliep, stak hij zijn staart uit en griste, zoals hij dat Risotto had zien doen, met een vliegensvlugge zwieper het voorste flesje van het rieten matje dat voor de kraam lag. In één beweging had hij het kleine flesje in zijn broekzak zitten. De oude verkoper stond nog steeds met zijn vuist te schudden, terwijl het kleine muisje met een ondeugende grijns achter Risotto's groepje aan liep.

Nou, dat heb ik ook alweer geleerd! Ik ga Risotto nog goed van pas komen als hij me erbij laat!

Ondertussen was de bende het smalle straatje naar de pier in gelopen. Daar was namelijk de kroeg die De Zeventand heette, en die was het doel van deze dag. Boven de dikke eikenhouten deur hing een roestige ijzeren ketting en daaraan hing een harpoen met zeven tanden. Risotto gebaarde dat ze moesten stoppen. Met een weids gebaar wees hij naar de harpoen.

'Tatarataa! Wat zeggen jullie me daarvan?'

'Nou, dat is geen eierkoek,' knikte Noedel waarderend.

'Natuurlijk is dat geen eierkoek, mafketel. En daarom zijn we hier dus. Ik moet die zeventand hebben! Wie heeft er een idee?'

Boemboe fronste eens diep.

'Die haal je daar niet even een-twee-drie af.'

'Als het makkelijk was geweest, had ik Noedel net zo goed alleen kunnen sturen,' schamperde Risotto. Boemboe begon hardop na te denken.

'Ik kan me nog wel voorstellen dat we dat ding ongezien van de ketting kunnen schroeven. Je klimt zo omhoog en niemand zal de zaag horen, omdat ik de geluiddempende crème bij me heb die ik de vorige keer van die ouwe won-

derdokter heb gepikt. Maar hoe moeten we dat gevaarte mee krijgen? Zelfs met ons zessen krijgen we het amper omhoog. Als we het op onze vlucht mee moeten sjouwen, halen de gendarmes ons zo in.'

De bende stond er besluiteloos bij. Risotto spuugde minachtend.

'Er is dus niemand die een kant-en-klaar idee heeft?'

De bendeleden stonden naar hun tenen te turen. Niemand durfde Risotto aan te kijken. Maar toen klonk achter hun rug ineens de stem van het kleine muisje dat hen de hele tijd onopgemerkt was gevolgd: 'We zouden dat karretje moeten halen dat aan het einde van de markt staat! Dan zetten we dat hierzo voor de deur. Het zit vol stro, niemand zal het horen als die harpoen erin ploft. En daarna is het alleen maar een kwestie van duwen, daar heb je alleen maar twee sterke armen voor nodig. Je kunt er zelfs nog mee rennen.'

Iedereen had zich omgedraaid.

'Kijk nou, daar hebben we dat onderkruipertje!' zei Ziko verbaasd. 'Zit jij nog altijd achter ons aan?'

'Risotto heeft zelf gezegd dat ik erbij mag als ik handig genoeg ben,' zei het kleintje schouderophalend. 'Ik heb jullie al dagen gevolgd zonder dat jullie het merkten. Ik heb al jullie trucs afgekeken. Ik kan stelen en sluipen en met mijn katapult kan ik vanaf de overkant van de straat elk ruitje kapotschieten. En ik heb altijd goede ideeën!' zei hij tegen Risotto.

De baas dacht even na.

'Goed dan, je mag ons helpen. Daarna zal ik wel zien of je erbij mag.'

2

De afspraak

De ogen van het onderkruipertje begonnen te twinkelen. Zou hij binnenkort misschien echt bij de bende horen? Als een soldaat sloeg hij zijn hakken tegen elkaar.

'Mag ik de kar halen, baas?'

'Toe maar!' knikte Risotto. 'Ziko, jij gaat hem helpen. En jij, Boemboe, jij pakt die crème van je. Ja, ik heb een zaag bij me,' gebaarde hij naar Noedel, die juist iets wilde zeggen.

De bende leefde op. Twee van hen gingen de wacht houden aan de uiteinden van de straat, en Ziko holde met het kleintje naar de handkar. Boemboe gaf de anderen aanwijzingen. Ze klommen op elkaars schouders tot ze bij de harpoen waren die boven de deur hing. Boemboe gaf de crème aan, en Puva, het behendigste bendelid, smeerde een dikke laag op de ketting. Risotto maakte op zijn gemak zijn leren zak open en haalde er de zaag uit, die in een geruite lap was gewikkeld. De vingervlugge Puva

pakte hem aan en begon uit alle macht de ketting door te zagen. Met z'n vijven hielden ze hem in evenwicht. De crème werkte goed: er was geen zuchtje geluid te horen, terwijl de zaag al een heel eind in het roestige ijzer zat.

'Ik ben er bijna door,' zei Puva, 'is de kar al in aantocht?'

Op dat moment kwamen Ziko en het kleintje de hoek om, terwijl ze de behoorlijk gammele strokar voor zich uit duwden.

'Ho, Puva, hou maar op met zagen, anders breekt hij te vroeg,' zei Noedel bezorgd, maar Risotto legde hem het zwijgen op.

Ziko en het kleintje waren bijna bij de deur, toen de bijna doorgezaagde ketting het gewicht van de harpoen niet meer kon houden en brak. De harpoen viel met een enorme dreun op de stoep voor de deur. De kar kantelde en drukte het kleintje tegen de muur. Na de klap ging meteen de eikenhouten kroegdeur open en kwam er een dikke muis met een wit schort naar buiten gestormd.

'Hé, lelijke rotzakken!' brulde hij, en toen riep hij naar binnen: 'Roep de gendarmes!'

Vanuit de kroeg was geroep te horen, en in de deuropening verschenen meer figuren. Vooraan stond Bernt Borstel, de kapitein van de snelste zeilboot op zee, en achter hem een paar matrozen, die binnen net aan het eten waren. De bende maakte zich uit de voeten. Risotto raapte met een geoefende beweging zijn leren zak en zijn zaag op, zodat ze geen sporen zouden achterlaten, en holde achter zijn mannen aan. Het kleintje, dat door de klap van de wagen even had moeten bijkomen, wilde dat ook doen, maar de kroegbaas greep hem bij de lurven.

'Nou ben je erbij!'

‘Laat me los, ik heb niks gedaan!’ gilde het kleine muisje, terwijl hij spartelde in de knuisten van de kroegbaas.

‘Hoort u me niet? Ik hoor er niet bij! Ik liep hier alleen maar!’

‘Dat mag je straks aan de gendarmes uitleggen, ventje!’ gromde de kroegbaas, terwijl hij steeds harder begon te knijpen.

Maar toen nam in de deuropening ineens kapitein Bernt Borstel het woord.

‘Dat ventje hoort er inderdaad niet bij.’

‘Hoe weet u dat, meneer?’ zei de kroegbaas met een niet-begrijpend gezicht.

‘Doordat hij mijn scheepsjongen is op de *Windkoningin*.’

Die opmerking was voor iedereen een verrassing. Vooral voor het ventje zelf, dat weliswaar al heel vaak bewonderend had staan toekijken als de driemaster in de haven lag, maar niet had durven dromen dat hij als straatschoffie ooit op zo’n prachtig schip zou mogen werken. De kroegbaas zette grote ogen op en de matrozen achter de kapitein stonden ook alleen maar onnozel te kijken, maar Bernt Borstel duwde de kroegbaas opzij en legde zijn hand op de schouder van het kleine muisje.

‘Je mag me straks aan boord vertellen wat jij hiermee te maken hebt, jongen,’ zei hij.

‘Sebastiaan!’ riep hij tegen een uit de kluiten gewassen muis in de deuropening. ‘Eten jullie je bord leeg en kom dan achter ons aan! We zien elkaar op de *Windkoningin*. Ik loop met die jongen mee naar de boot, zodat hij niet nog een keer in de problemen kan komen.’

Sebastiaan en degenen die achter hem stonden knikten, maar ze snapten er geen snars van. Ze wisten immers alle-

maal dat dat joch helemaal geen scheepsjongen was op de *Windkoningin,* en het was ook overduidelijk dat hij samen met de bende had geprobeerd om het uithangbord van De Zeventand te stelen. Waarom had Bernt Borstel hem uit de handen van de gendarmes gered? Waarom had hij gelogen dat het een scheepsjongen was?

Dat vroeg het kleine muisje zich zelf ook af, terwijl hij gehoorzaam naast de kapitein voortstapte. Hij wachtte tot de dikke kapitein hem met zijn bulderende stem zou uitleggen waarom hij hem geholpen had. Maar Bernt Borstel zei helemaal niets; hij hield alleen zijn schouder beet en troonde hem helemaal mee naar de reusachtige zeilboot die aan de kade lag.

Bij de loopplank bleef de kapitein eindelijk staan en nam het kleintje met gefronste wenkbrauwen op.

'Dank u voor uw hulp, meneer,' zei het kleine muisje voorzichtig, terwijl hij los probeerde te komen. Maar Bernt Borstel hield hem stevig vast.

'Ik heb je al vaak gezien hier in de haven,' zei hij ten slotte. Zijn stem klonk streng, maar zijn ogen glinsterden vriendelijk. 'Je lijkt me een slim en handig joch. Je moet niet bij dat stelletje nietsnutten willen horen! Jij kunt het veel verder schoppen.'

'Hmpf. Ze zien een zwerver zoals ik niet eens staan! Ze jagen me overal weg! Ik krijg alleen wat te eten als ik het steel!' foeterde het muisje. 'Zij accepteren me tenminste!'

'Ze hebben je nu anders mooi in de steek gelaten,' zei de kapitein hoofdschuddend. 'Wil je niet liever leren en werken? Als je een vak leert, kun je werk krijgen en dan hoef je je eten niet te stelen.'

‘Wie zou daarvoor moeten zorgen? Ik heb helemaal niemand,’ zei het muisje en hij schudde boos zijn hoofd.

‘Ik neem de proef op de som,’ zei de kapitein. ‘Ik heb je meegenomen om te zien of je inderdaad een fatsoenlijk kereltje bent. Je mag als scheepsjongen mee op de *Windkoningin*. Ik zeg er meteen bij dat het geen luizenbaantje is. Je moet veel en hard werken. Maar als je goed je best doet, kun je uiteindelijk zeemuis worden. En aan boord zul je echte vrienden kunnen maken.’

De mond van het kleine muisje viel open. Hij had niet durven hopen dat hij zoveel geluk zou hebben.

‘Je krijgt elke dag ontbijt, lunch en avondeten. En als je je mannetje staat, betaal ik je nog loon op de koop toe,’ zei de kapitein. ‘Maar als je me teleurstelt, zet ik je in de

eerste de beste haven van boord. Nou, wat zeg je ervan?'

'Deal!' riep het kleine muisje dolblij.

De kapitein stak zijn reuzenhand uit. Het kleine muisje pakte hem dapper beet en drukte hem stevig.

'Daar ben ik blij om, jochie,' zei de kapitein. 'Welkom aan boord! Nou wil ik alleen nog graag weten hoe je heet.'

'Rumini,' zei het kleine muisje, terwijl hij trots zijn rug rechtte.